

Читалище

съвременно

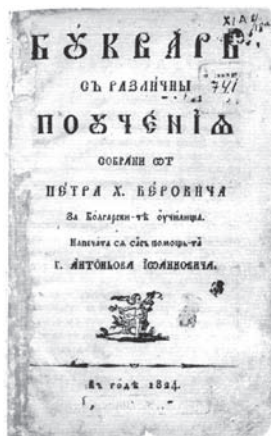

брой 49, юни 2012

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК, ДЕЦА!

1 юни - Международен ден за защита на децата

УМНИ ОТВЕТИ

Талиса попитаха: Дали можем да укрим от бога някоя работа? А той рече: Не можем нити мисъл. |

Сократу думаша, чи един хортува зле за него, той рече: Не треба да ся чудите, защо той не знай да хортува добре.

Мусания попитаха: Как можеш човек да соверши благополучно животът свой? А той отвеща: Ако живееш Всякога тъй, като че ли щяше да умре на утре.

Някой си блящолеву много при Аристотела, ачи като стана да си иде, рече му: Белким ти смотих с хората си? Не, рече философът, защо аз не ти слиших.

Метела Македонянинът попита един Военачалник: Що ще правиш утре? А той рече: Ако угадая, чи грехата ми знай, що си мисля да правя, тойзи час я изгарях.

Азига попитаха, колко Войска има, а той рече: Колкото треба, за да победа.

Из четвъртия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беронича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

Ралица МИТЕВА
(8 години)

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Посвещава се на 25-годишнината на 68 СОУ „Акаг. Никола Обрешков“

Училище, благодаря ти за грижите и радостта, от знанията и труда си щастлива чувствам се в света.

Аз мога да чета, да пиша, разказвам хиляди неща и ще постигна с теб, училище, аз всичко хубаво в света.

Обичам своите приятели, с които уча всеки ден. Обичам всичките преподаватели, които, зная, Вярват в мен.

Аз искам да те има винаги и знам без клетвени слова – обичам ти, то е завинаги... Децата Вярват във това.

КРИТИКА С КРИТЕРИИ

Никола ИВАНОВ

„По невидимите магистрали“ – книга втора на Елена Алекова е естествено продължение на първата й книга под същото заглавие, която излезе през 2003 г. Тя се издава по повод 85-годишнината на Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“. Основната част от текстовете са литературнокритическите портрети, които Елена Алекова е писала в качеството си на водеща на Литературната гостоприемница към читалището в периода от началото на ноември 2005 г. до октомври 2009 г. Към тези портрети са прибавени още „Попътни срещи“ и „Калейдоскоп“, включващи статии за писатели, които не са били гости на Литературната гостоприемница на читалището, също и рецензии за творби, плюс бележки и анотации, писани по различни поводи. Наистина няма как да не се съгласим с твърдението на Елена Алекова, че втората й книга с литературна критика носи заглавието на първата, защото е продължение на първата както по звучене, така и по съдържание и по дух.

„По невидимите магистрали“ започва с един смислен и адекватен предговор на литературния критик Петко Тотев. Много важни

за книгата са „Необходими думи“ и „Вместо предговор“ на Елена Алекова. Казвам много важни, защото в тях авторката споделя разбиранията, позициите и принципите си, от които подхожда в литературнокритическите си текстове. В „Необходими думи“ се разчитат принципни позиции на Елена Алекова, които напълно споделям. Елена Алекова пише:

„Докато работата в Литературната гостоприемница кипеше с пълна сила, откъм СБП се чуваха недобронамерени гласове: „Ама какво става в това читалище? Какви са тия, дето ги канят? Време е Съюзът на писателите да стъпи там...“ и т.н. Съвременният литературен процес е единен и СБП отдавна не е единственото мерило за талантливост. Ето, чрез дейността си едно българско читалище в наши дни не само доказва и запазва единството на българската литература, не само се превръща сега в негов крепител, но и самото то става част от литературния процес.“

Винаги е интересно и любопитно, когато поети или писатели правят опити или пишат лите-

ратурнокритически материали – рецензии, отзиви, статии и др. В последно време тази практика стана обичайна, вина за което има и специализираната литературна критика, която почти отсъства от литературния живот. Няма да говоря за причините за тази ситуация. Аз съм внимателно подозрителен в подобни случаи, защото професионалният ми опит ме е убедил през годините, че поетите и писателите са по-пристрастни към себеподобните творчески натюрели, по-трудно приемат другостта, по-ревниви, субективни и едностранчиви са някак си. Литературнокритическата дарба предполага многовкусие, литературно многоженство, ако щете – литературен женкарлък. Литературният критик трябва да има сетива за произведението от долен до горно литературно „до“, да бъде като отворено ветрило, да е способен да открива, забелязва и оценява художествените качества на творби от всички естетически регистри, кръгове и направления – от реализма и натурализма до постмодернизма, да ги оценява единствено и само по художествените им качества.

На стр. 2

КРИТИКА С КРИТЕРИИ

Никола ИВАНОВ

Елена АЛЕКОВА, „По невидимите магистрали“ (литературнокритически бележки), Изд. „ЛИЦЕ“, София, 2011 г.

От стр. 1

Елена Алекова привежда конкретни примери, от които се разбира, че тя е наясно с литературата, кое струва и има художествена стойност и кое – не. За нея много важно е авторовото внушение между редовете, между думите, зад думите. Защото литературата не е копиране на действителността, а пресъздаване, пресътворяване на живота. Гениалният Йовков казва, че думата е страшно нещо. Като продължение Елена Алекова споделя своята позиция:

„В думата сама по себе си има огромен заряд и няма какво да я „озаптяваме“, да издигаме пред нея преградите на своята ограниченост. Тя свети със собствена светлина, въздейства със собствена енергия.“

Елена Алекова с основание оценява творбите, съотнасяйки ги към съответния жанр – поезията в жанра на лириката, прозата в зоната на белетристичното, публицистика, криминалето... Това е справедливо, защото оценките трябва да са в съответния жанр и не бива да се прилага обща мяра. За поезията Елена Алекова споделя:

„Във всяка истинска поезия има кодове, завети, които не непременно са видими, макар и да промержеляват понякога по повърхността на поетическата материя. Кодове, послания, завети, предназначени за други хора, а често – и за друго време. Без тях поезията не би имала смисъл. Поезия за самата поезия не съществува. Поезия без този живителен, животворен обмен е просто забава, развлечение, пустота, остроумици – всичко друго, не и поезия.“

Отзивите, рецензиите и статиите в книгата са в три части: 1. „Литературна гостоприемница“; 2. „Попътни срещи“; 3. „Калейдоскоп“. Водещата част е „Литературна гостоприемница“. Тя е водеща поради факта, че Елена Алекова чрез подбора на поканените автори разкрива литературния си вкус и разбираните си за стойностите. За един критик се съди по избора на имената, за които пише или които кани за срещи. Елена Алекова започва Литературната си гостоприемница с голям писател като Никола Радев. След това на гостоприемницата гостува Никола Инджов. Следат Донка Петрунова, Марко Семов, Надежда Захариева, Йонка Христова, Коста Андреев, Матей Шопкин, Андрей Андреев, Мирослава Кортенска, Валери Петров, Божана Апостолова, Александър Томов, Найден Вълчев, Банко П. Банков, Велин Георгиев, Катя Ерменкова, Николай Стоянов, Петър Константинов, Маргарита Петкова, Ивайло Диманов, отново Банко П. Банков и вечер, посветена на 75-годишнината на любимия поет Дамян П. Дамянов. Както се вижда, поканените автори говорят за широта на

критическите възприятия. Различни автори от различни жанрове, разнообразни творчески натюрели. Със сигурност има и други стойностни имена, които Елена Алекова би искала да гостуват в гостоприемницата, но по една или друга причина не са се осъществили. В „Попътни срещи“ става дума за десет поети и писатели, а в „Калейдоскоп“ за още над двадесет творци от различни жанрове. Някои отзивите са свързани с редакторката и работата и дейност, препоръки за приемане в СБП, препоръки за книги по програми, анотации.

Заглавията на статиите, отзивите и рецензиите са насочващи, същностни. Някои са обобщаващи, съдържат най-важното и определящото за автора или творбата му, за която става дума. Например за Никола Радев – „Моряк по съдба. Писател по призвание“ Елена Алекова пише:

„Предиде кажа каквото и да е за писателя Никола Радев, ще споделя, че обичам човека Никола Радев. Първо, защото е голям. Второ, защото е добър. Трето, защото е ласкав. С него ми е защитено и уютно, когато се усмихва. И тревожно и неспокойно, когато... не се усмихва. В действителност – малко е неуловим за мен. И затова малко ме е страх от него. Великодушен и строг. Понякога се чувствам като дете пред него – глупаво, наивно, любопитно. Понякога самият той е като дете.“

Това са точни и верни наблюдения. След това акцентите са върху постиженията му в маринистиката и великолепената му книга „Когато Господ ходеше по земята“. При Никола Инджов откроява освен поезията му и книгата „Възречени от Манастир“.

Елена Алекова представя авторите с библиографска част, която е безусловно необходима, особено за по-неизвестните автори. Казвам „по-неизвестни“, което не значи по-малко стойностни. Между популярност и стойност почти винаги като правило има пълно разминаване. Защото големият поет и въобще творец по принцип не може да бъде масов. Неслучайно Ахматова говори за чудната „подземна“ слава на Пастернак.

Елена Алекова умее синтезирано да открие основни особености за съответния автор. При Надежда Захариева тя акцентира върху нейната откровеност, находчиво отбелязва, че „стихосбирките ѝ са автопортрет на вътрешния човек, който тя е била, преди да бъдат издадени“. Подчертава строгостта, самовзискателността, фанатизма на преводача Андрей Андреев, но и неговата автентична поезия с основни двигатели милосърдието и любовта, виртуозността му като поет, преводач и редактор. За Валери Петров: ярки, ясни, звънки стихове. Любимият Дамян П. Дамянов – като поет на любовта. И т.н., и т.н., така е за всеки автор.

Елена Алекова често привлича като съюзници в тълкуванията си цитати от Библията, която е най-сериозният интелектуален опит.

Много важно за един критик е умението да открие най-доброто от даден автор, да го похвали аргументирано. Пълно е с хвалещи критически текстове, в които критици и литератори посочват като „големи“, „европейски“, „световни“, „изумителни“, „велики“, „етапни“ и т.н. съвсем средни творби и автори. Не знам дали пишещите ги си вярват, а ако си вярват, толкова по-зле за тях. Подобни оценки могат да се определят за творби и автори, когато не се ситуират сами за себе си, а се съпоставят и сравняват

Водещата Надежда Захариева и д-р Елена Алекова

с върховете на литературата – национална, европейска и световна. Като „класици“ масово се определят прилични автори и техни произведения. Може да се пише за всеки, задължително добронамерено, но да не се преминава обективността. Всяко наистина добро произведение заслужава читателски и критически поклон.

Харесва ми, че Елена Алекова внимателно работи и почти не си служи с крайните високи оценки като „голям“, „велик“, „огромен“, „гениален“ и т.н., които са обезличени в последно време. Една национална литература не се състои само от класиката и шедеврите си. В нея имат достойно място десетките добри, много добри и отлични творци, които заслужават критическо забелязване и почит към усилията и постиженията им. Защото литературната критика трябва да има око за всеки талантлив и почтен автор.

Говоря за литературнокритическите работи на Елена Алекова в един по-общ контекст, защото тя го заслужава. Истината е, че литературната критика не е в добро състояние, за което в най-голяма степен сама си е виновна именно с постоянните необосновано високи оценки за творби и автори.

За един критик е важно думите му да са адекватни за съответната творба или автор. Необходим е критически езиков еквивалент за общуване и тълкуване на творбата или

творчеството на съответния автор. Текстовете на Елена Алекова се отличават с богатство на критическите инвенции, с адекватната чувствителност, интелигентност, нюанси на тълкувателните модуси и посоки. Бележките ѝ са деликатни, но ясни.

Най-важното за всеки критик е да вярват на критериите, вкуса и оценките му. Аз се доверявам на избора и оценките на Елена Алекова, защото ме убеждават именно с литературнокритическите си критерии.

Годишно в България се издават хиляди литературни творби, стотици книги. Никой литератор не е в състояние да ги прочете всичките, защото е физически невъзможно. Но професионалните читатели, критиците си помагаме със своите забелязвания на творби, книги и автори. Попълваме своите естествени пропуски и ставаме съоткриватели в известен смисъл. Но вярваме на колеги с доказан вкус и сериозни литературнокритически критерии. За мен такъв съмишленик е Елена Алекова, за което ѝ благодарям. Защото задачата и смисълът на литературната критика е да забелязва неоткритите, непопулярните, незабелязаните.

Елена Алекова съдейства с литературнокритическите си текстове и с художествения си вкус картината на съвременната българска литература да бъде по-малко изкривена, по-обективна и справедлива. .

Цигуларката Вилиана Бобева

Актрисата Станка Калчева и литературният критик Никола Иванов

Приятелите и почитателите на българската литература, вдясно на преден план флейтистът доц. д-р Венцеслав Киндалов и пианистката проф. Благовеста Константинова, които поздравиха присъстващите със свои изпълнения

Първо действие
ПЪРВА КАРТИНА

Двор край кулата на Асеновци, въ-
жена люлка. Златочела е седнала
на коленете на Никита, люлеят се
бавно, на земята – гърне с натопени
четки, дъска с бои.

НИКИТА. Слез от коленете ми, не е
хубаво. (Прегръща я.)

ЗЛАТОЧЕЛА. Ще слеза, ако изпи-
шеш лика ми на липова дъска върху
иконостаса в църквата. Искам шията
ми да е млечнобяла, а очите да са тъм-
ни и влажни. Нека младите богомолци
да се заглеждат зяпнали и да забравят
словото божие.

НИКИТА. Не светотатствай, върху
олтарните дъски се пишат само обра-
зите на светци.

ЗЛАТОЧЕЛА. И те на времето са
били жени, почти всичките – хубави.
Може би зографът, на когото плаща-
ме за да украси дома ни, смята че
съм грозна? Признай, че ти харесват
шишкавите слугини от Френк Хисар!
Тогава ще се оплача на Хрисима, че
ме задяваш, малко й трябва, още утре
ще изхвърли бохчата ти в хана. Там ти
е мястото.

НИКИТА. По нрав приличаш на
братята си, но те съветвам, не си играй
с огъня!

ЗЛАТОЧЕЛА. Трепка ли огън под
ризата ти? Не съм усетила. Ти си
по-долен от париците и отроците,
ничий син, вапчваш и се продаваш
за мешина с грошове. Ще права с теб
каквото наума, а ти ще мълчиш и ще
се покоряваш.

НИКИТА (целува я). Много искаш.

ЗЛАТОЧЕЛА. Не е много, само
едно, обичай ме, а за да го покажеш,
сложи лика ми на олтара в новата
църква.

НИКИТА. Какво ще кажат Асен
и Теодор, когато съзрат жива жена
между светиците? Такава дързост не
се помни.

ЗЛАТОЧЕЛА. Ще се досетят кого
харесваш. Заради теб или заради мен
се плашиш?

НИКИТА. Заради двама ни, как не
разбираш?

ЗЛАТОЧЕЛА. Обичаш ли ме?

НИКИТА. Ето пак! Бог се гневи от из-
лишни думи, не настоявай да ги чуваш
по много пъти, изхабяват се.

ЗЛАТОЧЕЛА. Да или не?

НИКИТА. Дори да те обичам, какво
променя обичта?

ЗЛАТОЧЕЛА. Ще го речеш ли пред
братята ми?

НИКИТА. Не, светът е шкаф с много
лавици, предмет, сложен на долна, не
може да прескочи по-нагоре, докато не
посегне ръка да го премести. Людете
ги мести божата ръка, не вярвам тя да
ме въздигне, още не съм изписал най-
святата си икона, онази, която сънувам
нощем, а призори губя чертите й.

ЗЛАТОЧЕЛА. Зографите сте хуба-
ви, но глупави мъже. Сънувай мен и
братята ми ще те въздигнат.

НИКИТА. Не ща да си докарам
двайсет бича на голо. Някои болярки
дебнат да любят битите точно след
такава гледка.

ЗЛАТОЧЕЛА. Бълнуваш като цапач,
който се дави във вино.

НИКИТА. Опит на иконописец, твоя
милост.

ЧУДОТО ПО
ДИМИТРОВДЕН

Банко П. БАНКОВ

*Пиесата „Чудото по Димитровден“ печели обявления от Окръж-
ния съвет за култура във Велико Търново през 1984 г. открит
поименен конкурс с контрактиции за написване на драматична
творба, посветена на 800 годишнината от въстанието на
братята Асен и Петър. Отпечатана е същата година в книжка
8 на списание „Театър“. Предлагаме ви откъс от пиесата.*

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

АСЕН (Белгун, сръчният, хитрият),
търновски болярин и цар
ТЕОДОР (като цар – под име Петър), негов брат
ЕЛЕНА, жена на Асен
ХРИСИМА, жена на Теодор

*Време на действие – 1185 г., Търновград. В пролога и ретроспекциите – Кипсела (днес – Ипсала) в Източна
Тракия и Константинопол*

*Златочела трепва и слиза от
коленете му. Идва Хрисима, носи
вързка билки.*

ЗЛАТОЧЕЛА. Снахо, защо не лег-
неш подир обяд, време е за почивка?

ХРИСИМА. Че кога съм лягала?
Брат ти се оплаква, по пътя през пла-
нината е усетил болки. Кой да мисли
за него, Елена, дай й да му намира
работа. Ходих да търся смола от нара-
нена вишна, равнец и орехова шума,
за настойка.

ЗЛАТОЧЕЛА. Трябваше да пратиш
някого от слугите, не ти прилича да
се завираш по шубраците. Намери ли
смола от вишна?

ХРИСИМА. Знам къде да търся, за-
това винаги намирам. Ти защо пречиш
на зографа? Асен се сърди, още не
са изписани гостните стаи, а е канил
архиепископ, да освети църквата.

ЗЛАТОЧЕЛА (предзвикано). Преча
ли ти, майсторе?

НИКИТА. Което сепва четката, не
иде отвън. Бистро ли е на душата ми,
чертата сама се тегли. (Към Хрисима.)
Бях излязъл на слънце, да забъркам
боя, веселото жълто се натъкмява
трудно.

ХРИСИМА. Бистро ли е на душата
ти под нашия покрив, майсторе?

НИКИТА. Не се оплаквам. Наистина
ли се сърдят стопаните, че се бавя?
Точният образ иска мисъл, а мисъл-
та – време.

ХРИСИМА. Асеновци са бързореки,
познавам ги отдавна. (Към Златоче-
ла.) Могат да се разсърдят.

ЗЛАТОЧЕЛА. Не вярвам, ще пох-
валя работата на зографа, Асен и
Теодор ме слушат, аз съм любимата
им сестра.

ХРИСИМА. Откак се върнаха от
Кипсела и двамата се лютят за няма
нищо, недей да им противоречиш!

НИКИТА. Бях излязъл да забъркам
жълта боя. (Влиза в дома.)

ЗЛАТОЧЕЛА. Защо трябва да се
дебнем като чужди пред чуждия?

ХРИСИМА. Имах дълг пред Теодор
да бдя над дома и челядта, докато се
върне и ги свари такива, каквито бе ги

оставил. Ей богу, не съм мислила, че
ще ме чакат толкова ядове. Братята ти
са вече тук, от днес постъпвай както
искаш. Сякаш не ти стига едно дете в
полата и хорските одумки.

ЗЛАТОЧЕЛА. Проглушихте ми ушите,
че бащата на Борил е недостоеен за този
дом, оставих го. Какво искате още?

ХРИСИМА. Сега зографа ли намери
за достоен мъж?

ЗЛАТОЧЕЛА. Снахо, има ли биле
за обич?

ХРИСИМА. Има, но е греховно.
Защо?

ЗЛАТОЧЕЛА. А биле за човешина,
за търпение? Искам да сваря и дам да
пият на хората около мен.

ХРИСИМА. Никой не бива да про-
меня душата с цярове. Цяровете ле-
куват тялото, а Бог е повелил душата
да се лекува само със слово.

ЗЛАТОЧЕЛА. Хрисима, не казвай
излишни думи на братята ми.

ХРИСИМА. Думите ми не ще да са
излишни, даже напротив.

ЗЛАТОЧЕЛА. Била ли си млада?

ХРИСИМА. Млада? Сигурно... по-
важно е, че бях разумна.

Идват Асен, Теодор и Елена.

ЕЛЕНА. Защо не взехте и мен в
Кипсела? Още не сте научили, че съ-
пругата трябва да дели празника ви,
за да го извиси. В българина има нещо
диво, за него жената е само полезна
твар. Кога друг път щях да видя как се
коронясва император, такова зрелище
се случва веднъж в човешкия живот.

АСЕН. Да те успокоя, във Византия
почна да се случва и по-често.

ЕЛЕНА. Щях да се уверя наистина

ЗЛАТОЧЕЛА, сестра на Асен и Петър
ДРАГО, майстор – зидар
НИКИТА, зограф
БЪРЛАГАН УЗУ, кумански хилятник
ИСАК АНГЕЛ, византийски император,
седемдесетгодишен
АЛЕКСИЙ, негов брат, по-късно също император

ли византйките са толкова изтънчени,
та всеки едва прогледал тукашен гащ-
ник е готов да зажуми и да се хване за
полата на някоя от тях.

ТЕОДОР. Когато въздишаш за тър-
жествата, не забравяй язденето.
Разчекнах се на седлото, гърбът ми е
рендосан от спане по голи одъри и гола
земя. Чуждото си е чуждо. Аз не мога да
се надишам на тукашен въздух и да се
напия на изворна вода. Кладенците на
юг от Адрианопол дъхат на гнило.

ХРИСИМА. Кой ви караше да се
тикате за някакви с тържества, на
които дори не бяхте канени? Да бяхте
седяли в Търновград, какво ви липсва?
Конете щяха да ги откарат пастирите, а
вие се унижихте до чула и юздата.

АСЕН. Исак ни дължеше някои до-
брини, ти също знаеш.

ХРИСИМА. Мога да преживея и без
добрините на всички, които са над мен.
Човек в години търси не изпросена
благодат, а божа.

ЕЛЕНА. Е, не всички са на години.
(Към мъжете.) Как ви прие импера-
торът?

ТЕОДОР. Както се полагаше – с
щедра милост и внимание. Разпънаха
палатката ни на четвърти ред, до сами
прониарите, чакахме два... или не,
три дни за да ни приеме, но ни вдигна
още преди да коленичим и целунем
върховете на ботушите му. Исак си
спомня с благодарност зимата, в която
го приютихме от гнева на Андроник и
му помогнахме да прехвърли Дунав.
Изслуша най-подробно и прецени
твърде благосклонно исканията ни,
дари ни богато... (Притъмнява.)

ПОКАНА

На 14 юни (четвъртък) 2012 г. от 18 часа в Народно читалище „Д-р Петър
Берон – 1926 г.“ (Малък салон) ще се проведе поредното издание на ЛИТЕ-
РАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА с НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА. Ще бъде представен
сборникът с пиеси „Светът не е от днес“ на БАНКО П. БАНКОВ. Книгата съ-
държа три драми („Кой ще дочака изгрева“, „Чудото по Димитровден“, „Чи-
провски барон“) и две комедии („Голямото надхитряне“, „Пазарен преход“).
За автора и творбите му ще говори д-р Елена Алекова. Актьорите Вели
Чаушев и Станка Калчева ще изпълнят откъс от фарса „Пазарен преход“.
Заповядайте!

КОНЦЕРТ ПО СЛУЧАЙ 24 МАЙ

Навръх деня на св. св. Константин и Елена 21 май 2012 г. от 19 часа зала 2 на Националния дворец на културата бе огласена и одухотворена от участниците в традиционния концерт, който Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира всяка година по случай 24 май, деня на славянската писменост и българската култура.

Словото е безсилно да предаде феерията от багри, звуци, ритми, усмивки и светлина, бли-

каща от изпълненията на Женски хор „Христина Морфова“, Танцов състав „Жар“, Балетно студио „Красимира Колдамова“, Детска хоровая студия „Български славеи“, ученици от Музикалната школа, Детски танцов състав, ученици от класовете по поп и джаз пеене на Аделина Колева и Румяна Коцева, като и на Детски състав по салса танци. Затова ви предлагаме репортаж за събитието в снимки...

Културен афиш юни

1 юни 2012

Годишен концерт на най-малките пианисти
от класа на Неолина Пеолова

Начало 18.00 часа

Малък салон

2 юни 2012

Концерт на учениците от класовете по поп- и джазпеене
на Аделина Колева и Румяна Коцева в инициативата
„Да пожелаем успех на България за олимпийските
игри 2012 г.“, организиран от Българския Олимпийски
комитет и VISA Европа.

Начало 14.00 часа

Открита естрада НДК

5 юни 2012

Годишен концерт на Балетно студио

„Красимира Колдамова“

Начало 19.00 часа

Салона на Театър „Сълза и смях“

7 юни 2012

ЛЕТЕН ДЕТСКИ ФЕСТИВАЛ НА НДК

„СЪНЯТ НА АНИ“ по музика на Дора Драганова
премиера на детски музикален театър „ПИПИ“

Начало 19.00 часа

2 зала на НДК

9 юни 2012

„ЛЕТНИ РИТМИ ПОД НЕБЕТО“

Концерт на учениците и школите
при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ и
Центъра за музикални изкуства
Съвместно с район „Триадица“

17.00–21.00 часа

открита естрада „Южен парк“

12 юни 2012

Годишен концерт на учениците от класа по пиано
на Майя Райкова

Начало 18.00 часа

Малък салон

14 юни 2012

Открити уроци на класовете по балет
от балетно студио „Красимира Колдамова“
с балетен педагог Елена Янакиева

16–18 часа

Просветна зала

14 юни 2012

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя

пиеси от проф. Банко П. Банков

Начало 18.00 часа

Малък салон

15 юни 2012

Годишно тържество на полудневната детска градина

Начало 11.00 часа

Малък салон

15 юни 2012

Годишен концерт на учениците от класа

по пиано на Неолина Пелова

Начало 19.00 часа

Музей „Земята и хората“

28 юни 2012

Годишен концерт на учениците от класа

по поп пеене на Румяна Коцева

Начало 19.00 часа

Малък салон